

(Den første Del af 1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 3322 ff.)

Forhandlingen genoptoges.

Marineministeren (Kavn): Første Behandling af dette Lovforslag har jo haft en temmelig ublid Skæbne, idet den blev afbrudt for 9 Dage siden, hvilket jeg for min Part meget maa beklage, da den Tid, i hvilken det er muligt at forhandle om Sagen, derved er bleven saa meget kortere. De fungerende Formænd mente imidlertid, at det var nødvendigt at udsætte Sagen, og saa var der for mig ikke noget derved at gøre.

Den 27de Januar, da første Del af denne første Behandling foregik, havde det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Bojesen) Ordet, hans Tale var temmelig lang og sluttede meget sløde. Jeg kunde derfor kun besvare den kort, og jeg endte med at sige, at der var flere andre Ting, som jeg kunde have ønsket at tale om, hvis Tiden havde tilladt det. Da der nu i Dag er mere Tid, vil jeg komme ind paa en nærmere Smødegaaen og Undersøgelse af det ærede Medlems Foredrag. Det ærede Medlem udviklede i Begyndelsen af sit Foredrag kort, hvad det i forrige Samling nedsatte Udvalg havde udrettet. Det meddeles, som der ogsaa staar i den foreløbige Betænkning, at Udvalget ikke havde set sig i Stand til at stille noget Ændringsforslag, det var imidlertid ikke Udvalgets Skyld, men Forslagets, idet der var saa mange Forandringer, der kunde ønskes foretagne i det, at man ikke var i Stand til at stille bestemte Ændringsforslag dertil. Udvalget gjorde derimod en Del Henstillinger og fremsatte Ønsket om Forelæggelse af et nyt Forslag. Det ærede Medlem siger saa: „Naar man altsaa i Administrationen har doleret over, at Folketinget ikke vilde tage sig af Sagen, skulde man jo tænke, at nu vilde dette høre op, og at man nu kunde have ventet Forhandlingsvillighed fra den Side;“ — det maa være Regeringen — „men det syntes rigtignok, da Udvalget begyndte at tage fat, at Villigheden til Forhandling ikke var saa stor, som man havde tænkt.“ Det ærede Medlem omtalte dernæst, at der kun har været ført ringe Forhandling med Ministeren. Jeg ved egentlig ikke, naar han mente, at denne fyldige Forhandling skulde have fundet Sted. Jeg havde mit første og eneste Møde med Udvalget den 31te Marts, den 15de April modtog jeg den foreløbige Betænkning og den 20de April blev Rigsdagen hjemsendt. Jeg ser derfor

ikke, naar denne fyldige Forhandling skulde have fundet Sted. Naar nu det ærede Medlem siger, at der førtes meget ringe Forhandling med Ministeren i Udvalget, er der ogsaa dertil at bemærke, at, som Forretningssagen her i dette Ting er indrettet, kommer Ministeren ikke til Udvalget, før dette ønsker det, og jeg fik ikke tidligere end nævnt Anmodning om Møde. Jeg mødte altsaa den 31te Marts i Fjor i Udvalget og udtalte mig saa fyldigt, som jeg kunde gøre det i den Tid, jeg fik dertil. Jeg havde gerne siddet hele Natten, om det skulde have været; men det afgang ikke af mig. Det var ikke mig, der havde at afgøre Udvalgsmødets Længde. Der var flere Forhindringer for at sidde længer, og det var i alt Fald fra Udvalgets Side, at Forhandlingen hørte op. Jeg ved virkelig ikke, hvad jeg skulde have gjort mere, end jeg gjorde. Efter den Tid fik jeg ikke Lejlighed til at sige et eneste Ord om Sværnet, saa jeg ved ikke, hvor denne Forhandlingsuvenlighed skulde have vist sig. Naar jeg nu anlages for noget saadant, saa skulde jeg dog behandles, som man ellers plejer at behandle en anklaget. Man plejer dog at tage Hensyn til forskellige Omstændigheder, f. Eks. til Forbryderens Motiver, og jeg spørger derfor: Hvilke Motiver kunde jeg have til ikke at ville forhandle? Det var jo mig, der ønskede at faa Sagen gennemført. Der er nogle Steder i Foredraget, som jeg senere skal komme tilbage til, hvor det ærede Medlem synes at mene, at jeg har faaet en saa rædsom Stræk for disse Henstillinger, at jeg vist vilde skjule dem for Verden. Det kan jeg imidlertid forsikre er ikke Tilfældet. Et andet, man plejer at tage Hensyn til, er Forbryderens tidligere Levnet. Jeg tror nu ikke, at jeg her i Tinget har givet nogen Anledning til at mene, at jeg var tvær i Forhandlingen, og det skulde da være underligt, om jeg i en Sag af den Bigtighed for Marinen pludselig skulde finde paa at blive forhandlingsuvillig. Det ærede Medlem siger dernæst: „I Ar er der, kan jeg gerne sige, stillet ikke ganske saa Hindringer i Vejen for denne Sags Fremme, saa at det, hvad jeg forhaabentlig skal godtgøre, heller ikke kan antages at have været den højt-ærede Ministers Mening at faa Forslaget fremmet i denne Samling.“ Jeg maa sige, at jeg har ikke set nogen Godtgørelse deraf i det, som det ærede Medlem senere udviklede, og jeg ved derfor ikke, hvad han mener. Jeg har imellem Samlingerne meget nøje gennemgaaet alle disse Henstillinger. En Del af dem — jeg indrømmer, at det er ikke de væsentligste — har jeg kunnet slutte mig til, men de andre har jeg med min bedste